

plott.

sche tyran-

d-Holland-

erk aldaar,

et Schrift,

et de leer

Hervormde

het socia-

ngelooft of

van Van

de Haag-

andus fiat

kerk mag

ceervrijheid

elf, dat de

Zij bekeer-

enbezweert

den uit de

ooren. En

plaats van

leedsvoeld

uten velen

haar aan,

minne alles

onwillige

te houden.

men dezen

of schrijft

de Her-

lis niet als

den brief,

ostkantoor

en teekent

piritistische

wordt men

men uit

— dat is

en heusche

exploit in

betekend,

Klaas niet

den zal hij

men, wil-

ormde kerk

e belasting

den domine

den gelden

seldans of

leerd.

dat deze

is door de

efend, niet

en van een

zijn, maar

diep genon-

alle vrijheid

en den

te verwijs-

en de de

leze dwaal-

a personen

deze dwaze

r men per

schap der

d, en door

in handen

ing, dan is

oldoende,

glijdt dan

n rustig de

af.

wij kunnen

rechter in

n eisch van

te gaan.

lijk maken,

ing in heel

n in Neder-

vorm ook,

2.

a de Vrije

te weten

. Van Gel-

breeuwsch

id werd,

curriculum

r Deutsche

sef, de vol-

erst theoa-

oren, begaf

oren, aan

gen op de

semeesters

rlijn en te

over He-

Arabisch,

omvoerde

valhite Ba-

ie de eer

logie en van

Prof.

orden op-

eigenlijke

or de Se-

rij aan de

hoofdzak

ook niet in

iterarische

stuk nog

ons volk,

a broeder

at bij

leenen.

e Vrije

naar voten

en. Een

on van de

n maken,

n recht aan

er uit een

jongst ge-

et was, om

e brengen.

doorzien.

n nu niet

de vereniging van Geref Kerken, waarvan het ene deel de Theol. School, en het andere deel de Vrije Universiteit in haar boezem droeg, wate niet tot stand gekomen. Nu is, Gode zij dank, die vereniging een feit.

Dit feit moet dan ook niemand betreuren. God, die altijd zelf de geschiedenis leidt, heeft 't zoo gewild en heeft 't zoo bestuurd. En eerst nadat de vereniging feit werd, brengt Hij ons voor bovengenoemd vraagstuk.

Dat dit vraagstuk ons evenwel in groote moeilijkheid heeft gebracht is evenzeer waar, niemand kan ook dat ontkennen. Maar, hoe groot die moeilijkheid ook zijn moge, niemand heeft daardoor het recht om te dromen, onaan-genaam, onbroederlijk te zijn. Wij zijn verplicht te gelooven, dat Hij, die ons in deze moeilijke heid geleid, dat juist gedaan heeft in Zijne Goddelijke wijsheid: — en wij zullen er stevig wel heertij weer uitkomen, als Hij ons op Zijn tijd doet inzien hoe Hij licht u t de duisternis geven en ons uit alle moeilijkheden verlossen kan.

Daarom moeten wij ons nu maar voor twee dingen wachten. Wij moeten, om er uit te komen, de moeilijkheid niet doodzwijgen, en wij moeten evenmin trachten, door eigen zin en ineeniging door te drijven, een der beide inrichtingen te overvleugelen en onmogelijk te maken. Dat zijn geen wegen die God ons aan wijst, maar wegen uit Satan, waartegen wij waken en bidden moeten. — Wij moeten het moeilijke vraagstuk eenvoudig aanvaard en er op onze knieën mede tot onzen Koning Jezus Christus gaan, die toch altijd onze Allerhoogste Profet en Leeraar is en die ons, door Zijn Geest, zoo onderwijzen en voorlichten kan, dat wij, ook in dezen, Zijnen wil verstaan uit en naar Zijn Woord.

„Uit Gods Woord!“ zoo hooren we antwoorden, „waar zouden wij toch ooit uit Gods Woord een aanwijzing kunnen vinden: of wij een Theol. School, dan of wij een Universiteit moeten hebben tot opleiding van toekomstige dienaren des Woords?“

Broeders! ik geloof niet dat Gods Woord, ook maar in een enkel opzicht, onvolledig wezen kan, maar wel dat het volk des Heeren nooit voor zulk een moeilijke vraagstuk kan gepaakt worden, of er is in dat woord wel enig licht te vinden, waaruit zij, hetzij direct of indirect, kunnen verstaan: „dit is de weg, wandelt in denzelve.“

Enkele broeders hebben dan ook reeds beproefd, om uit Gods Woord aan te toonen, dat wij in de Geref. Kerken, eene eigene inrichting moeten hebben en behouden. Ik vind zulk een arbeid uitsluitend, ieder oer in de kracht des Heeren, wat hij kan om tot duidelijkheid te komen. Alleen, men haaste niet en men zij niet te spoedig beslist; trachte men daarbij toch altijd onbevengden te zijn.

Dat wij er ons toe zetten mogen om gaven en talenten, tot behoud en opbouw onzer Kerken, te bezitten en te vermeerdere, staat naar Gods Woord toch wel vast, als de apostel Paulus zelfs beveelt om te „*hieren naar de beste gaven*“, 1 Cor. 12 : 31. Maar dat wij daartoe slechts eene School of Faculteit moeten hebben voor Theologie, los van, en niet verbonden met andere faculteiten, blijkt uit 1 Cor. 12 volstrekt niet, veel eer juist het tegendeel.

De Apostel zegt daar: „En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest. En er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere; en er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar een tegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want deen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en eenen anderen het woord der kennis door denzelfden Geest; en eenen anderen het geloof door denzelfden Geest; en eenen anderen de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest; en eenen anderen de werkingen der kraachten; en eenen anderen profetie; en eenen anderen onderscheiding der geesten; en eenen anderen menigerlij talent; en eenen anderen uitlegging der talen. Doch deze dingen alle werkt de een en dezelfde Geest, deelsende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkwijls Hij wil.“ Broeders! dit zijn allen gaven, die de Heere noodig geacht heeft tot de bediening en bediening van het N. Testament. Zonder er, goed gezien en de woorden van den apostel eens diep opgevat, geene aanwijzingen in liggen van de verschillende faculteiten die wij nog altijd tot behoud en opbouw van Gods Kerk noodig hebben ook voor onzen tijd?

Wellicht zal men hierop antwoorden: „De genoemde gaven waren immers buitengewone en op geheel buitengewone wijze verkregen.“

Die gaven waren wel op buitengewone wijze verkregen. Maar — hoevele van die gaven heeft de kerk, essentieel beschouwd nog altijd noodig, al geschiedt dan ook de toediening op een andere, d. i. gewone wijze; zoals bv. de gaven der gezondmakingen nu door het toedienen van geneesmiddelen plaats vindt. Wij zien dan ook dat het buitengewone, voor zoover dat blijvend dienen moet, nu tot het gewone behoort en door ijver, inspanning of studie moet verkregen en bewaard worden, zoals we straks zagen schen aan te toonen, en zoals de gaven ook altijd, hetzij dan op buitengewone of gewone wijze, door de gemeene gratie zijn en worden medegedeeld.

Vraagt men nu, of dan Christus' Kerk op aarde, met betrekking tot het voortbestaan van alle noodige gaven, ook een roeping heeft, en of die roeping ook uit de H. Schrift kan worden afgeleid, dan wenschte ik wel een gedachte aan te geven. Let wel, een gedachte, maar die ik meen, dat overweging verdient.

Het is weer de ook wetenschappelijk opgeleide Apostel Paulus, die deze gedachte, onder de leiding des H. Geestes, aan de hand geeft. In 1 Thess. 5 : 19 schrijft hij: „Bluschten Geest niet uit.“ — Dat de Apostel nu wel nooit gemeend kan hebben, dat wij de persoon des H. Geestes uitschakelen kunnen, begrijpt ieder. Hij kan niets anders bedoelen dan de vanden H. Geest verkregene gaven des H. Geestes.

Maar hoe komt dan de Apostel aan het begrip *bluschten*? Bluschten doet denken aan vuur, aan brand. — 't Is niet onduidelijk. Paulus, de Joodse man, is thuis in de Joodse wetten. Hij weet begrippen daaruit bruikbaar te maken voor de gemeente van Christus. „Er staat geschreven: „Een dorschenden os zult gij niet mulbanden“ zegt hij. En dan volgt: „Zorgt God voor de ossen? Of zegt Hij dat om onzenwil.“ 1 Cor. 9 : 9, 10. Zoo ook: „Trekt niet een ander juuk aan met den ongelooften.“ enz. 2 Cor. 6 : 14. Heeft hij hier niet kennelijk gedacht aan het bevel: „Gij zult niet ploegen met eenen os en met eenen ezel tegelijk?“ Deut. 22 : 10.

Zoo was het dan ook Paulus niet onbekend dat Mozes, bij de oprichting van den tabernakel, ook het altaar had toegereikt, met het offer daarop. Maar het was hem verboden om vuur

daar op te leggen; de Heere gaf zelf het noodige vuur van den hemel, en toen was het de taak van de priesteren, om te 20 : 9, dat dit van den hemel gegeven vuur niet weer uitging. Het mocht niet gebluscht worden; want dan stond de geheele tabernakel dienst stil. Welnu: zorgt gij dan ook, zegt Paulus, dat de gaven des Geestes niet uitgebluscht worden. Want dan komt de profetie, die prediking in verachting, zie vs. 20, en ook de onder ons ingestelde bedieningen nemen een einde.

En metterdaad: de Heere Jezus Christus zelf heeft, volgens Hand. 2 : 3, van den hemel de gaven des H. Geestes uitgestort; in de gedaante van verdeelde tongen als van vuur, zat het op een iegelijk van Zijne jongeren, en zij begonnen te prediken, zelfs in vele verschildende talen, en al de gaven, waarvan de Apostel in 1 Cor. 12 spreekt waren aanwezig. „Bluscht dat vuur niet uit — iijvert naar de beste gaven daarvan“, zoo luidt nu het Evangelisch bevel!

Noodzakelijk moet hierbij worden opgemerkt, dat Christus die gaven niet uitgestort heeft op geïnstitueerde kerken, want die bestonden niet. Maar toen de Heere die gaven uitstortte, deed Hij de Evangelische kerk geboren worden, en moesten terstond de gaven dienen om plaatselijke kerken te institueeren en ambten en bedieningen in te stellen. Bijgevolg, die gaven zijn geschonken aan de kerk als organisme en niet aan de kerken als institut. Daarom is het dan ook de vraag, of niet de organische kerk de roeping heeft om de door Christus geschonken gaven te behouden, inrichtingen daarvoor te stichten, enz.; en zoo ja, of dan niet de geïnstitueerde kerken slechts te zorgen hebben, dat zij uit die inrichtingen alleen dat gene ontvangen, wat haar werkelijk dienen kan en noodig is, zonder iets daaruit aan te nemen wat haar schaden kan.

Doch deze en meer andere vragen laten wij rusten. Het was maar alleen ons doel, om aan onze goede en vroede voormannen een nieuwe gedachte aan te geven, opdat het hun gegeven weer met nieuwen moed voort te gaan, en de trein die ze moesten stopzetten, in gewenschte richting te besturen. Stiltaan moeten wij soms; maar immers niet te lang?

S. DE JAGER.

Seroukerke, (Walcheren).

Het gaat natuurlijk niet aan, om telkens dergelijke „stemmen uit de gemeente“ in onze kolommen zich te laten uitspreken. De pers heeft niet de roeping om een ver-gaarbak van allerlei meeningen te zijn, maar om zelf leiding te geven aan de publieke opinie. En zet ge eenmaal het hek van den dam af, dan blijft het nooit bij één schaaft dat om doortocht vraagt.

Dat we ditmaal een uitzondering maakten, is, omdat deze broeder, die uit de groep der gescheiden Kerken herkomstig is, te recht wijst op de schade, die de bestaande strijd op kerkelijk en geestelijk gebied ons brengt. Wie geen vreemdeling is in ons kerkelijk Jerusalem, weet hoe van alle kanten geklaagd wordt over scheuring en verdeeldheid. De voortdurende verdachtmaking van de Vrije Universiteit, de felle beschuldigingen tegen de Synode, het oprakelen van allerlei oude twisten; houden onze kerken voortdurend in spanning, drijft menigen naar de scheurkerk van Ds. van Lingen, maakt den arbeid van onze predikanten tot een ploegen op rotsen.

Zij, die deze agitatie gaande houden, dragen een ernstige verantwoordelijkheid. Wanneer men op sommige plaatsen zelfs kerkelijke verkiezingsverenigingen gaat oprichten, strooibijltjen verspreidt, alleen „mannen van de School“ in den Kerkeraad dilden wil, dan verradt dit een partijdrijven, dat in Christus kerk als diep zondig moet worden gebrandmerkt. Van Christus Kerk geldt: Alles is uwe en gij zijt van Christus. En zoodra Christus niet meer het middel-punt is van ons leven, maar School of Universiteit, A. of B., de alles beheerschende vraag wordt, ontzinkt de Kerk aan haar heilige roeping en dreigt ze in een partij, in een secte, in een politieke fractie te onttaarden.

Wij danken broeder De Jager, dat hij in zoo broederlijken toon op dit gevaar wees. De oplossing van het vraagstuk ligt zeker principieel wel in den door hemaangewezene weg; maar hij zal zelf wel toestemmen, dat zoolang een groot deel der Kerken juist met het door hem gestelde beginsel het niet eens is, deze voorslag, hoe goed ook bedoeld, ons niet verder brengen kan.

Voor Kootwicks Scholen.

Ingekomen bij Ds. HOUTZAGERS en in hartelijken dank ontvangen van den heer K. F. Toren te Midwolde (Groningen) gift Unie-collecte f 4.50.

Dringend bevelen wij onze Scholen aan.

D. HULLEMAN,

Kootwijk. Penningmeester.

Uit de Pers.

Op de Zuid-Hollandsche leden-vergadering der Confessioneele vereniging heeft Dr. H. Schokking van Vlaanderen een referaat gehouden over het „Beeld Gods“, waarvan wij het volgende verslag aan de „Gereformeerde Kerk“ ontleenen:

De Referent begon met te zeggen, dat zijn onderwerp niet nieuw was, het leidt ons aandacht naar de eerste bladzijde van de geschiedenis des menschen, die een onwraakbaar getuigenis geeft van den adel der menscheijke natuur. Toch voelde hij zich aangetrokken tot dit onderwerp. Reeds Protogoras reide: De mensch is de maat van alle dingen. Ja kennis van ons zelf in betrekking tot den Heere God is van groots betekenis God en mijzelf te kennen niet anders beger ik, is een bekend woord van Augustinus. Het verschil van opvatting van 'menschen wezen, bekeert zich feitelijk. Dit onderwerp brengt ons in aanraking met veel hedendaagsche vraagstukken. Hier ligt ook een der hoofdvragen tusschen Prof. Bohl en de Gereformeerden en de Ethischen; de oplossing zou echter vierkant zich stellen tegenover de moderne evolutie. Referent wil dit onderwerp slechts insleiden; er is te veel stof, eenige grepen zal hij doen. Eerst zou hij de gegevens uit de Heilige Schrift omtrent dit punt veramenen, zij zijn betrekkelijk weinige, n.l. Gen. 1 yk, 26 en 27. Gen. 5 vs. 1, Gen. 9 vs. 6, 1 Cor. 11 vs. 7, Jac. 3 vs. 9. Na korte bespreking van deze niet onbelangrijke

gegevens, waarbij o.a. werd opgemerkt dat *beeld en gelijkenis* door elkander werden gebruikt, de Staten vertaling: *bij geeft van zuiver taalgevoel met haar vertaling naar Zijn beeld, meende Referent de volgende punten te kunnen vaststellen:*

1. „naar Gods beeld“ is karakteristiek van 'menschen oorspronkelijke schepping; de mensch niet geschapen „naar zijn aard“.

2. Het karakteristieke duidt op een overeenkomst tusschen God en mensch. Maar niet te vergeten hierbij, dat Go's *acht* den mensch naar zijn beeld, de mensch dus niet valt buiten de grenzen van het geschapene, en ook niet uitgevloeid is uit Gods wezen.

3. De uitdrukking naar Gods beeld wordt in de Heilige Schrift alleen van menschen gezegd, nergens van engelen.

Daarop ging spreker over tot het aanstippen der meest bekende gevoelens. Sommigen hebben het beeld Gods in het lichaam gezocht maar God is een geest, hier is weerlegging onnoodig. Van meer betekenis is de opvatting van Socinianen en Remonstranten, het beeld Gods bestond in het heerschappij voeren; toch is dit meer dan oppervakkig, de heerschappij zou dan alleen tot de 4 en beperkt zijn. Gen. 1, goed gelezen, doet reeds inzien de dwaling hierin. De heerschappij is het gevolg van het als heerscher optreden zijn. Volgens de Roomsche opvatting is het beeld Gods de redelijke ziel, welke niet zelfstandig goed is, voor wie de oorspronkelijke gerechtigheid was als een gouden tegel. Op deze laatste lijn is ook Prof. Bohl, voor wie de mensch in het beeld als in een afser is geschapen, het beeld is nu weg, daar hij door de zonde daaruit is gevallen; in deze opvatting is een element van waarheid. Op dezelfde lijn ligt ook de ethische opvatting: het beeld Gods (feitelijk een bloote aanleg met niets positief gods, maar dit leidt, zegt de Referent tot de evolutie-leer. De gereformeerde opvatting denkt aan een redelijk-zedelijke natuur met positieve eigenschap-pen.

Na deze gevoelens vermeld te hebben, zegt referent: Het is een moeilijke vraagstuk, ten slotte zijn alle definitives van het beeld Gods gebrekkig. De eerste natuur moeten wij de positieve eigenschappen vasthouden, ondanks de tegenpraak van Prof. Daubanton; de mensch is goed, rechtvaardig en heilig, omdat hij is het beeld Gods; volgens Daubanton niet anders dan de bloote persoonlijkheid zonder eigenschappen, dat schijnt zegt, de referent een monstrum en dan zouden wij in El. 4 aan een tweede beeld Gods moeten denken. Neen, wij mogen den mensch, geschapen naar Gods beeld, niet denken als een graankorrel op een mandje; wij mogen niet de voortdurende verbinding met den Schepper vergeten; als wij dat laat ste doen, dan is de band met den Schepper door-gesneden. Beeld Gods is, dat de mensch zijn beeld is, altijd is. Deze waarheid is door Prof. Bohl ge-oeld met zijn leer van 'in een afser geschapen“.

De mensch was met zijn eigenschappen voortdu-rend in verbinding met God. God deed niet als een beeldhouwer, die ten slotte het beeld laat staan indien men dit zoo voorstelt dan denkt men denkelijk.

Met „Beeld Gods“ is een relatie tot God aan-geduid: Over het beeld Gods te spreken, zonder daarbij aan God te denken, is niet mogelijk. Maar nu moeten ook andere vragen onder de oogen gezien.

1. heeft de mensch het b eld nog?

2. Welken invloed had de zo-de op het beeld Gods?

Prof. Daubanton beperkt het beeld zoo, (bloote persoonlijkheid) dat de mensch zondaar kan worden en toch nog Gods beeld hebben. Rome leert ook, dat dat de mensch door de zonde niet is veranderd. Bohl zit ook in dien trein, toch heeft Kuiper in 't Vleeschwording des Woords“ onrecht aan Bohl gedaan; volgens Bohl is de mensch toch wel veranderd, hij spreekt zichzelf in zijn werken tegen. Bij Calvin vindt spreker wel wat hij gelooft, „het beeld Gods is de ongeschonden volmaaktheid van 'menschen natuur. Bedorven blijft zij ons over“.

Dus Calvin leert, het beeld Gods is zoowel weg, als dat het er nog is, paradox schijnbaar. Ook latere Gereformee de theologen gingen hierin mee, als Brakel, die dan onderscheidden, beeld Gods in engeren en ruimeren zin; het eerste is weg, het tweede is er nog. Dit moeten wij ook vasthouden, toch mogen wij er geen twee beelden van maken; ten slotte gaat het, toch om de verhouding tot om de gemeenschap met God. De verhouding tot God is door de zonde verstoord, de mensch beeld op te zijn, wat hij is, omdat hij bleef wat hij was. Dit helderde spreker aldus op: De dood is geen vernietiging, maar een bestaansvorm. Paulus beschrijft den mensch als geestelijk dood, en toch wandelt hij in de zonde, geestelijk dood is de mensch, omdat hij leeft in de zonde. (Wij moeten echter de juridische en ethische opvatting niet scheiden). En dus, hij staat in de rechte verhouding tot Gods positief goed, toen het beeld Gods bedorven werd, werd hij geesteloos, maar hij blijft in zijn dood werkzaam, zijn natuur blijft in verkeerde richting aldoor werken.

Vervolgens gaat spreker er nu op wijzen, van hoe groote betekenis de leer van Gods beeld is voor de psychologie. Om de religie gaat het, en niet hierom, dat de mensch nu nog religieus kan worden; tegenover het Darwinisme handhaaft hij aldus den van den beginne af religieus mensch. De evolutieleer moest heiligt op materialisme uitloopen. Dan ging hij wijzen op de opvatting van het beeld Gods in de literatuur. Bij de ouden vond men nog sporen van de juiste opvatting; in den nieuwen tijd heeft het humanisme zich gesteld tegen over God. Denken wij aan het boek v. n. Felix Dahn, „Kampf um Rom“.

Menscheijke kracht wordt verheerlijkt en Kloos gevoelt zich een God in het diept van zijn ge-dachten“ en haat den bleeken Jesus. Voor de moral is deze leer van betekenis om de waarde van de sedelijke leven te handhaven. Van groote betekenis ook voor de prediking om ook de prediking der wet weer op te richten. In onzen Catechismus wordt gevraagd: Doet dan God den mensch geen onrecht, dat hij in zijn wet van hem eischt, wat hij niet doen kan? en geantwoord: God heeft den mensch geschapen, da hij het doet kon. Zoo is het; de esch Gods ligt vast in de Schepping; de prediking der wet moet tot den mensch als mensch gebracht oschoon hij in den doodstaat ligt. De mensch is nooit los van Gods gebod te denken.

Men moet laten zien, dat hij dood is, in welk een dood hij ligt. Zoo wordt naar waarheid het in de Heilige Oorlog van Bunyan voorgesteld, dat het beeld van den duivel in Menschenziel is opgericht. Ten tweede, de doodstaat des menschen is niet een slaap, maar een actief leven, waarin men zich zelf steek inder verderft. Ten derde: er is niets geest-lijk goets meer in den mensch overgebleven. Ten vierde: De heiligmaking is niet een feit van een oogenblik, maar een voortgaand proces; de vernieuwing naar het beeld van God is dus een ont-plooven van wat er is. Voorts is de roeping van den gelovige beeld Gods te zijn, waarbij des Heeren klacht in onze zwakteid wordt volbracht. Dat zullen de verlosten volkomen zijn, als met Jesus Christus zullen heerschen over de werken Gods. Psalm 8 is hiervan de profetie. O Heere, hoe heerlijk is uw naam op de gansche aarde. Spreker eindigt met te zeggen, „dat de Geref. Theologie iets van Prof. Bohl kan leeren

Dit rijk gesteeferde referaat heeft terecht de aandacht gevestigd op een der belangrijkste punten, die thans aan de orde zijn. Heel de evolutieleer keert zich juist tegen de schepping van den mensch naar Gods beeld. Daarom kan er niet genoeg op aanpdragen worden, dat vooral dit stuk onzer belijdenis in zijn rijk-heit tekenen voor heel het geestelijk leven weer helder in het licht worde gesteld.

Ook heeft de referent aanspraak op dank, waar hij openlijk uitsprak, dat de Gereformeerde dogmatiek op dit punt nader zal moeten worden uitgewerkt. Het beeld Gods wordt nog veel te veel opgevat in den engen zin van een zekere mate van kennis, gerechtigheid en heiligheid, die aan den eersten mensch is meegedeeld.

Alleen vreezen we, dat Dr. Schokking, door Prof. Bohl hierbij als leidsman aan te bevelen, onze Confessioneele niet op het juiste pad heeft gestuurd. In de stelling van Prof. Bohl, dat het beeld Gods niet in den mensch is ingeschapen, maar als een lichtseer hem omgeeft, schuilt een zeer gevaarlijke ketterij, die en voor de leer der erfzonde en voor de leer der heiligmaking gevaarlijke consequentien meebrengt. Het goede element in deze voorstelling, waarop Dr. Schokking wijst, dat het beeld Gods altoos afhankelijk van God moet worden gedacht, als van Hem uitsluitende, behoeft Prof. Bohl ons niet te leeren. Reeds onze oude Gereformeerde dogmatici spraken van een *sanctus infusus*, een heiligheid die uit God in den mensch invloet en dus nooit los van God mag worden gedacht.

Officieele Berichten.

L. S.

Deputaten der classis Heerenveen. In zake den Evangelisatie arbeid in den Zuid Oost-Hoek van de provincie Friesland, nemen bij dezen de vrijheid hen, die bij testamentaire beschikking iets zouden willen vermaken ten voordeele van bovengenoemde arbeid, dit te doen ten name van den Evangelisatie arbeid in Friesland's Zuid Oost Hoek, van wege de Gereformeerde kerken in de classis Heerenveen.

Namens deputaten voornoemd:

E. J. KOPPEL, scriba.